

Ὅταν τοὺς σκεπάσανε μὲ τὸ χῶμα, καὶ φύγαν ὅλοι, ὁ Ραμαζάνης
ἔμεινε ἐκεῖ, μόνος.

Πλησίασε τότε, καὶ γονάτισε στοὺς δυὸ τάφους, καὶ θέλησε νὰ
προσευχηθεῖ...

— Ὅπως ἔκανε ὁ Χάφτης, σκέφτηκε, γιὰ τὰ καϋμένα τάφεντικά
του !...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΗΡΡΙΚΟΥ ΧΑΤΗΝΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Heimkehr

I

Ἀγόπαγαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλονε,
μὰ δίχως γι' αὐτὸ νὰ μιλήσουν.
Μὲ μῖσος ἀλλάζανε βλέμματα
καὶ ἀπὸ ἔρωτα θέλαν νὰ σβήσουν.

Ἐχώρισαν ἔπειτα, φύγανε,
μέσ σιῶνειρο μόνον εἰδωθήκαν.
Πεθάνανε πιά καὶ δὲν ἔμαθαν :
ἐμίσησαν ἢ ἀγαπηθήκαν ;

II

— Πές, ἡ ἀγάπη τὶ ἔχει γίνει
στὰ τραγούδια σου ποὺ ὕμνοῦσες,
τῆς καρδιᾶς ἡ φλόγα ἐκείνη
ποὺ σ' ἐθέρμαινε καὶ ἐζοῦσες ;

— Εἶναι ἡ φλόγα στάχτη κρύα,
εἶναι τάφος ἡ καρδιά μου
καὶ εἶναι οἱ στίχοι σὸν ὕδρια
μὲ τὴν τέφρα τοῦ ἔρωτά μου.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ